

Tryk ubetinget maa bortfalde, samtlig med at man vil give Paagjældende Betaling, efter den Pris, som Arbeidet til den Tid er i. — Det synes mig virkelig, at al denne Tale er meget svævende, medens det dog maa være klart, at den omhandlede Arbeidsstyrke ikke efter Flertallets Forslag vil være til Raadighed, idet den saa jo ikke er pligtig til at komme frem. At man ved at hyde en nok saa høj Betaling vistnok altid vil kunne faae Arbeidet udført, vide vi jo alle; men det vil dog kunne falde Kommunerne noget haardt, og det forekommer mig virkelig underligt, at den sidste ærede Taler, der talte om de store Udgifter, som Regjeringsforslaget vilde medføre for disse, ikke havde et aabent Die for, at han netop er med til at ville sætte en høj Pris paa Snefastningsarbejde, da det jo er et Arbejde, der skal udføres, og som efter hans Forslag altsaa maa udføres for den Pris, som forlanges, eller dog i alt Fald for den højeste Pris, som man kan faae det for.

Naar jeg har begjært Ordet, da har det iøvrigt nærmest været for at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til den Pasfus i Flertallets Forslag, hvorefter jordløse Husmænd og Inderster fremtidig ikke skulle deltage i Snefastningsarbeidet. Jeg antager nemlig, at Udvalgets Grundsætninger i saa Henseende — Udvalget har nemlig paa Betænkningens 5te Side 2den Spalte udtalt saadanne almindelige Grundsætninger — kunne komme frem ved andre Leiligheder og blive benyttede, mulig ogsaa udenfor denne Sal, og jeg finder det derfor rigtig at omtale dem med et Par Ord, for at de dog ikke skulle staa uimodfagte. Det hedder i det midterste Stykke paa det omtalte Sted i Betænkningen: „Udvalget finder, at den Grundsætning bør slaas fast, at Arbeideren, der kun har det Nødtørftigste til Livets Ophold, ikke bør direkte beskattes enten paa den ene eller paa den anden Maade, og man foreslaar derfor, at det Husmænd og Indsiddere hidtil paahvilende Pligtarbejde til Kommunen aldeles bortfalder.“ Den Konklusion, som her er dragen, forekommer mig nu for det Første ikke at staa i nogen god Forbindelse med Præmisserne; thi jeg gad dog vidst, om det virkelig skulde kunne bevises,

at Husmænd og Inderster ere Arbeidere, der kun have det Nødtørftigste til Livets Ophold. Man tænker sig ganske vist ofte derne Klasse, fordi man kjender ikke faa Ubemidlede i den, som værende i sin Helhed ubemidlet; men at drage den Konklusion, at Husmænd — jeg antager, at der her egentlig skulde staa jordløse Husmænd, — og Inderster altid ere Arbeidere, som kun have det Nødtørftigste til Livets Ophold, er ikke rigtigt. Det er givet, at en Leier, der bor hos en Gaardmand, efter den juridiske Sprogbrug er Indsidder; han kan leve af en Pension, eller han kan leve af sine Midler, men han er dog Indsidder. Naar en Gaardmand bor paa Aftægt enten imod Bederlag in natura eller mod Bederlag i Penge, saa er han ogsaa Indsidder. Og jeg tør nu paasta, at mange Medlemmer i deres nærmeste Kreds ville kjende Inderster og Husmænd, som ere velstaaende Folk, saa at den omtalte Slutning altsaa ikke kan drages. — Men jeg skal nu dernæst tillade mig med et Par Ord at omtale selve den almindelige Sætning, som jeg oprigtig talt finder at være den farligste, den Sætning nemlig: „at Arbeideren, der kun har det Nødtørftigste til Livets Ophold, ikke bør direkte beskattes enten paa den ene eller paa den anden Maade.“ Naar Staten, idet den opkræver en Indkomstskat, ikke henvender sig til dem, som kun have det Nødtørftigste til Livets Ophold, da kan det være sundt og rigtigt. Men, naar Taleren er om kommunale Forhold, saa tror jeg ikke, at der er en eneste Kommune i hele Landet, der vil vedkjende sig den anførte Sætning i dens Almindelighed. Jeg tror tværtimod, at det i de kommunale Forhold, hvor en vis snevrere Kreds jo enes om at betale Foranstaltninger, der komme Alle tilgode, vistnok er den almindelige Regel, at man kun ikke udskriver Skat hos dem, der ere under Fattigvæsenet, men at man derimod udskriver Skat hos alle Andre, maaffe med den enkelte Undtagelse, at man fritager dem, som staa lige paa Grændsen til at synke ned paa Fattigvæsenet. Man tager saaledes af alle Andre et, om end i mange Tilfælde kun ringe Bidrag, fordi man overhovedet finder, at, da de høre med til den paagjældende Kreds, og da de have Ret til at være med til at be-